

Bodor Attila

*A fiú, aki
egy cseppel sem adta fel*

Káposztás Judit rajzaival

Naphegy

A stylized illustration of a tree with thick brown branches and lush green foliage. Several bright red, round fruits hang from the branches. A small bird with a white body, blue wings, and a black beak is perched on one of the lower branches. The background is a plain, light color.

Volt már olyan, amit nagyon szerettetek volna, végül mégsem az történt? Fürdés nélkül ágyba bújni? Szép ruhában pocsolyába ugrálni? Vagy esetleg egy tábla csokit enni ebéd helyett? A valóságban nem mindig aszerint alakulnak a dolgok, ahogyan azt korábban elképzeltük. Ha úgy vesszük, Béres József élete is ilyen volt. Ő ugyanis kertész szeretett volna lenni, de a sors egészen más ösvényre vezette. Sosem adta fel, ha váratlan vagy nehéz helyzetbe került, mindig csak ment előre. Végül továbbra is növényekkel foglalkozott, de sokkal kalandosabb utat járt be, mint valaha gondolta volna: feltalált valamit! Hallottál már a Béres Csepről? Akár igen, akár nem, gyere, ülj csak ide! Hadd meséljek kicsit a fiúról, aki ezt a gyógyító szert megalkotta, és sok embernek segített, hogy egészségben élhessen.

Ahogy a legtöbb mesében, ebben is van főhős, akit esetünkben Béres Józsefnek hívnak. A története viszont nem az Üveghegyen túl, hanem egy Záhony nevű kis faluban kezdődik, ahol a gyümölcsfák olyan szépen virágoznak, hogy még a Tisza is csak lassan, andalogva kanyarog el mellettük, hogy alaposan megcsodálhassa őket.

Itt született Jóska egy enyhe februári szombaton.
Az édesapja cipész volt, de olyan rendes, hogy ha
valaki meztláb ment el mellette, egyből szaladt is
utána, hogy lemérje, mekkora cipőt adjon rá.
Az édesanyja pedig annyira jólelkű asszony volt,
hogy bárkit megetetett, aki betoppant hozzájuk
– még a félszemű kóbor macskát is.

Hat testvér közül Jóska volt a legidősebb, ezért a többiek mindig őt küldték fel a fa tetejére, ha almát kellett szedni. Igen ám, de ha két gyümölcs közül kellett választani, ő inkább azt szedte le, amelyiken furcsa foltok voltak. Ilyenkor az érdekelte, hogy mitől olyan különös. Jóska születésétől fogva kíváncsi volt, és gyorsan tanult. Az édesanyjától például azt, hogy legyen segítőkész és kitartó, édesapjától pedig, hogy szeresse a természetet.

A családfő minden nyáron a Tisza árterébe vitte kirándulni a családját, ahol Jóska már gyerekként megismerte az összes fűnek-fának a nevét. A legszebb virágokból és a leghasznosabb gyógynövényekből gyakran még haza is vittek az édesanyja kertjébe. Lila verbénát megfázásra, fehér kamillát gyulladásra, a kék búzavirágot pedig csak azért, mert szép.

A kert ápolásába Jóska is besegített, és az az évek alatt olyan takaros lett, hogy csodájára járt a falu népe. Olyannyira, hogy az emberek elkezdték kérlelni Jóskát, nem volna-e kedve az ő portájuk körül is hasonló odaadással gondozni a növényeket. Neki meg történetesen volt kedve. Így hát felvette az édesapja által készített hétmér földes csizmáját, és elszegődött a környékbéli szőlőkbe, gyümölcsösökbe és díszkertekbe segédkezni (olykor még rózsát oltani is). Ez elég keresetet biztosított ahhoz, hogy támogassa vele a szüleit. A hat gyerek ugyanis sok éhes szájat jelentett, és az akkori viszontagságos időkben számos gyerek (Jóskához hasonlóan) már az iskola mellett is dolgozott, hogy esténként elegendő étel kerülhessen a család asztalára.

